

Først i april 1643 fortsattes rejsen til Strassburg, Basel og Padua, det sidste sted blev han immatrikuleret den 28. november. Det bedste ved Padua var, fandt han, at man der kunne „have god conversation med lærde mænd“.

I det følgende års tid saa Holger Vind sig godt om i Italien, men kom dog ikke sydligere end til Napoli. I Rom opholdt han sig fra den 24. marts til den 25. september 1644, var i maj sammen med den tyske kejsers gesandt, hertugen af Savelli, i audiens hos pave Urban VII., hvis begravelse han overværede et par maaneder senere. Under opholdet i Rom kunne han paa grund af den store hede ikke anvende sin tid med „violent exercitier“, men søgte i stedet samkvem med „fornemme cardinaler, ambassadeurer och andre lærde mænd“. Mens han var mest optaget heraf, modtog han den bedrøvelige tidende, at hans fader, Jørgen Vind, var død, hvilket forårsagede, at hans planer for den videre rejse kuldkaستes. Han begav sig nu saa smaat paa hjemreisen, men blev i Nizza syg af en feber, som i 14 dage lænkede ham til sengen. Omsider naaede han dog Paris, hvor han tøvede til den 11. januar 1645, gjorde derpaa en kortvarig rejse til London, hvorfra han over Dünkerken rejste til Amsterdam.

I den følgende tid besøgte Holger Vind baade Utrecht og Leyden, hvor han havde samtaler og møder med mange af den tids lærde mænd, men sidst i april var han igen tilbage til Amsterdam, hvor han i over en maaned afventede den hollandske flaaedes afsejling til de danske farvande. Da ventetiden faldt ham for lang, rejste han sammen med en fransk ambassadør, der var paa vej til Polen, og som ydermere lovede ham sikker og fri rejse gennem

alle svenske garnisoner. Vel ankommen til Lübeck tog Holger Vind afsked med den elskværdige franskmand og sejlede til København, hvortil han ankom den 20. juni 1645.

Det var et haardt ramt og ulykkeligt fædreland, den unge adelsmand vendte hjem til. I Jylland og i hans skaanske hjemstavn havde svensken huseret bravt. Med fredsforhandlingerne gik det kun trægt; svenskerne skruede kravene op, og vore venner hollænderne viste sig som uærlige mæglere. Fremtiden var mørk og usikker.

I kongens tjeneste.

Men Holger Vind var ung og fuld af lyse forhaabninger. Han søgte kongens tjeneste og opnaaede paa sin farbroder rigsraad Iver Vinds anbefaling at blive antaget som hofjunker, gjorde i de følgende to aar tjeneste ved hove og deltog i juli 1646 i Christian den Fjerdes rejse til Norge.

Aaret efter befalede kongen ham, at han igen skulle drage udenlands, denne gang til kejserhoffet i Wien, og Christian den Fjerde gav ham en del breve med, der skulle lette ham adgangen til hoffet. Det første stykke vej skulle Holger Vind følges med den udvalgte prins Christian, der for sit helbredds skyld agtede at rejse sydpaa.

Holger Vind paabegyndte saa sin rejse, men blev opholdt i Nykøbing en hel maaned, fordi prinsen var for svag til at tage af sted. Endelig, den 7. maj 1647, brød de op. De fulgtes til Dresden, hvorfra Holger Vind den 1. juni tog videre til Prag. Her erfarede han, at prins Chri-

stian var død allerede dagen efter hans afrejse fra Dresden.

Ved kejserhoffet opholdt den unge danske adelsmand sig nu i flere maaneder. I september fik han foretræde for kejser Ferdinand III, og siden opholdt han sig ved hove hver formiddag fra klokken 9 til 12, „paa hvilcken tiid at alle officerer och cavallierer ordinarie opvartet til hofve, hvor mand da kunde høre alt, hvis i Europa passeredis foruden anden møgen høfeligens conversation, mand der kunde hafve baade med høy och lavg stands personer“.

Men just som Holger Vind stod for at skulle ledsage kejserens datter, ærkehertuginde Maria Anna, paa hendes brudfærd til Spanien, naaede det budskab ham, at hans herre og konge Christian den Fjerde var død paa Rosenborg den 29. februar 1648. Dermed ændredes hans planer for den nærmeste fremtid totalt; han tog afsked med kejseren og drog skyndsomst hjem. Han blev efter hjemkomsten overskænk og aflagde ed for den nye konge i rigshofmesteren Corfitz Ulfeldts nærværelse. Siden fulgte han Frederik den Tredie paa hyldingsrejsen til Norge i august samme aar, ligesom han ogsaa deltog i rejsen til Holsten i maj 1652. Aaret efter tog han imidlertid afsked som overskænk, idet et benbrud, der voldte ham en del kvaler, nødte ham dertil. Frederik den Tredie benaadede ham for hans lange og tro tjeneste med 2000 rdl. aarligt i pension af Giske len i Norge, og da han i 1655 nedlagde hvervet som hofmester for kongens ældste søn, den senere Christian den Femte, fik han yderligere et par norske len, nemlig Brunlaug og Numedalen.

I denne periode havde Holger Vind en overgang været trolovet med Christian den Fjerdes og Kirsten Munks datter, Sofie Elisabeth, enke efter rigsgreve Christian v. Pentz, men efter nogen tids forløb hævdede han trolovelsen, hvorover den forsmaaede kongedatter blev saa harm, at hun sporenstrengs sendte ham hans portræt tilbage, efter at hun først havde stukket øjnene ud paa billedet. Vinds handlemaade kunne dog forsvares, thi Sofie Elisabeths slette egenskaber var mange og desuden ret udtalte. Hun havde sin store andel i, at hendes første mand en tid var gaaet fra forstanden, i den grad havde hun forbitret hans liv. Hendes harmfulde reaktion paa Holger Vinds opsigelse kunne denne derfor tage med stor ro. Han var en kraftig mand med smukt ydre og kunne faa næsten, hvem han ville have. Derfor lo han blot, da han saa det ødelagte portræt, og en aprildag i 1656 rejste han til Tommerup i Skaane, hvor han bejlede til rigsadmiral Ove Gjedde og Dorete Urnes datter, jomfru Margrethe Gjedde. Han fik hendes ja og forældrenes samtykke, og den 21. september 1656 blev han i Helsingborg viet til Margrethe Gjedde, hvorefter de bosatte sig paa hans fædrene gaard, Gundestrup.

Under krigen.

Men næppe var hvedebrødsdagene til ende, før den truende krig kastede tunge skygger ind over Danmark. Allerede i januar 1657 modtog Holger Vind kongelig udnævnelse til guvernør paa Helsingborg og fik samtidig udbetalt 3000 rdl. til byens proviantering og 1600 rdl. til garnisonen.

I den følgende tid fik Holger Vind meget at bestille. Hans hverv var mange og tiden knap. Saaledes fik han i det tidlige foraar 1657 paabud om at træffe aftale med en mand ved navn Svend Povlsen, borger i Laholm, men siden Hallands afstaaelse til Sverige bosat i Knærød. Denne mand havde, da det trak op til krig, tilbudt at hverve et kompagni dragoner, hvormed han ville indstille sig som løjtnant under en ritmester. Holger Vind traf de fornødne aftaler med manden og udstedte et bestallingsbrev saalydende:

„Efter velb. herrers Danmarks riges raad som generalens velb. her. Axel Urups ordre haver jeg underskrevet kapituleret med Svend Povelsen om et kompagni paa 100 dragoner at hverve til hans kongl. majsts. tjeneste paa efterskrevne konditioner, at ham skal gives for hver dragon udmunderet med hest, sadel, bidsel og bøsse 10 rdl., men for een umunderet 1 rdl. At ham skal forundes kvarter til sig og sine dragoner efterhaanden, som de hvervet vorder, udi Engelholm. At han skulle blive mønstret og givet fane, saa snart han kunne bringe de 50 dragoner op; at ham hvervepenge skulle gives efterhaanden, som hans hvervning gaar for sig.

Datum Helsingborg, den 29. april anno 1657.

H. V i n d . “

Den Svend Povlsen, som her ved Holger Vinds mellemkomst kom aktivt med i krigsforberedelserne, var den senere saa bekendte gøngehøvding. Han tog straks fat paa hvervningen og modtog de fornødne pengemidler gennem Holger Vind, der den 15. maj udstedte kvittering for 200 rdl. til Svend Povlsens hvervning, og den 26. maj kvitte-

rede for 300 rdl. til samme formaal. Allerede søndag den 10. juni kunne Svend Povlsen stille i Helsingborg med et kompagni paa 60 mand, og her optog og underskrev Holger Vind en rulle over kompagniet og lod mandskabet sværge til fanen, som han i forvejen havde overleveret Svend Povlsen, der i den følgende tid nævnes „bestalter kaptajn“, en titel, den gæve fædrelandsforsvarer dog ikke i det lange løb var tilfreds med, da han ønskede en kongelig udnævnelse for — bogstaveligt talt — at sidde fastere i sadlen. For at opnaa dette vidste han ingen bedre at henvende sig til end Holger Vind, hvem han flere gange havde fremført sit ønske for. Vind var den 14. december 1657 forflyttet til Landskrona og havde rigeligt at se til, men glemte ikke over sit eget arbejde at hjælpe sin dygtige rytterfører. Juledag skrev Holger Vind til oversekretæren, „min kære broder og elskelige ven Erik Krag“, og bad ham sørge for, at „kaptajn Svend Povlsen maatte meddeles kongeligt bestallingsbrev, eftersom han saa højlig længes derefter og lægger saa stor magt derpaa.“ Brevet gjorde god virkning; allerede tre dage efter, at det var skrevet, fik Svend Povlsen bestalling som dragonkaptajn.

Imidlertid gik krigen sin gang og endte med den forsmædelige fred i Roskilde. Sidst i februar 1658 fik Holger Vind det sørgelige budskab, og den 1. marts overleverede han Landskrona slot og fæstning til den svenske generalmajor Thott, hvorefter han med sine folk forlagdes til Kronborg.

Det er indlysende, at tabet af Skaane maatte gaa Holger Vind særlig til hjerte, og man kan vel gaa ud fra, at han lige straks geraadede i tvivl om, hvorledes han skulle forholde sig i fremtiden; han følte sig jo først og fremmet knyttet til

Danmark, men hans gods laa i Skaane. Da de skaanske stænder indstævnedes til Malmø for at aflægge ed til svensekongen, mødte Holger Vind ikke, men blev, hvor han var, skønt han vistnok en tid gjorde tegn til at ville aflægge eden. Han og de andre skaanske adelsmænd, der udeblev, henviste til, at de endnu var i den danske konges tjeneste, men det var en undskyldning, som den svenske regering ikke ville lade sig nøje med. Den sendte en ny opfordring til de udeblevne, og nu vaklede Holger Vind ikke længere, men svarede, at da han endnu var i den danske konges tjeneste og raadede for flere af hans len, var han ude af stand til at sværge eller tjene kongen af Sverige, men „tilsagde og lovede at gøre og give al rettighed af hvis gods, som jeg under hans majst. af Sverige havde, lige med andre af adelsmændene der udi landet og ellers udi andre maader forholde“.

Derefter besluttede Holger Vind at bosætte sig i Helsingør for en tid og lejede sig i paasken 1658 en gaard hos en toldembedsmand ved navn Jonas. Her fødtes søndag den 20. juni hans ældste barn, datteren Ingeborg Dorothea, og han regnede selv med at kunne leve i ro en tid uden at have pligter at varetage, men det slog ikke til. Frederik den Tredie havde brug for alle trofaste danske i denne tunge tid og sendte bud til Holger Vind og bad ham paatage sig hvervet som resident hos kongen af Sverige og følge denne ved armeen. Vind betænkte sig længe, men besluttede sig omsider til at sige ja. Med stor bekostning forberedte han sig til rejsen, men just som han var naaet til ende med forberedelserne, kom budskabet om, at Karl Gustaf den 8. august 1658 havde gjort landgang i Korsør. Nogle maaneder senere blev Holger Vind tilforordnet som krigskommissær og maatte

sammen med Christoffer Gabel sørge for hærens underhold. 1659 udnævntes han til vicekansler, men holdt sig iøvrigt efter krigens afslutning borte fra statstjenesten og nøjedes med at oppebære indtægten af sine norske len, — dog var han 1666—67 medlem af den 3. lovkommission.

Denne tilbageholdenhed var imidlertid næppe dikteret af uvilje mod det enevældige styre. Alt tyder paa, at Holger Vind stod i det bedste forhold til enevældens mænd, og at Frederik den Tredie personligt satte pris paa ham, fremgaar af, at han ved flere lejligheder anvendtes i diplomatiske eller ceremonielle hverv; saaledes sendtes han i sommeren 1662 sammen med flere andre kavallerer til Heiligenhafen for derfra at ledsage kurfyrstinde og kurprinsen af Sachsen til Rødby. Den rejse var Holger Vind ellers helst fri for, da hans hustru endnu var svag efter sønnen Frederiks fødsel. Paa grund af modvind naaede han kun til Gedser, og kurfyrstinden kom til Rødby paa en holstensk skude. To aar efter, i august 1664, rejste Vind sammen med rigsmarskal v. Korbitz til Dresden for der at træffe nøjere aftaler om de punkter i ægteskabstraktaten mellem prinsesse Anna Sophie og kurprinsen af Sachsen, hvorom der ikke i forvejen var opnaaet enighed. I den anledning udnævntes Vind til cancelliraad. Rejseruten fra Rostock til Dresden var den samme, som Holger Vind havde fulgt, da han i 1647 ledsagede den udvalgte prins Christian på hans rejse til Sachsen.

Det var ikke med særlig glæde, at han denne gang efterkom sin konges ønske, for hans hustru gik paa faldende føde. Der gik da heller kun 14 dage, saa fødte hun en søn, der blev opkaldt efter den unge kronprins, og da Holger Vind jo var „udi hans kongl. majsts. ærinder udi Sachsen, da beviste

hans kongl. majst. saavel som hans kongl. højhed prinsen mig og mit hus den store naade og var fadder til fornævnte vores søn, med andre flere kongl. ministre“.

I rigets tjeneste.

I det lange løb kunne en mand af Holger Vinds format dog ikke holdes uden for statstjenesten, og da det tidspunkt kom, da Frederik den Tredie fandt for godt at styrke regeringen ved at knytte mænd af den gamle adel til den, var *han* naturligvis selvskreven. Sammen med syv andre optoges han i kongens raad, og den 3. februar 1669 aflagde han ed som kongelig geheimeraad, kancelliraad, assessor i statskollegiet og højesteret samt viceskatmester. Sidstnævnte stilling havde staaet ledig siden rigsskatmester Hannibal Sehesteds død i 1666, og straks efter sin tiltræden viste Holger Vind, at han baade havde øje for det organisatoriske og indsigt i finansielle spørgsmål. Hans udnævnelse betød i flere henseender en tilbagevenden til gamle arbejdsformer i skatkammerkollegiet og en genoptagelse af Sehesteds bestræbelser for at gøre kollegiet til en enhed indadtil. Til trods for, at Hannibal Sehested utvivlsomt var en langt større begavelse, saa evnede Holger Vind i højere grad end denne at blive et midtpunkt for sin gren af administrationen. Det blev mærkbart, at der nu var en øverste leder, der ikke bare var det af navn, men som samtidig bar baade ansvaret og dagens byrde. Nu kom kollegiemøderne i gang igen, og alt af betydning blev underskrevet af skatmesteren, der efterhaanden søgte at indskrænke de enkelte rentemestres selvstændighed og at samle alt, hvad der angik rigets finanser, i skatkammerkollegiets haand. Denne stræben træder tydeligt frem i det udkast til

en ny skatkammerindstruks, som Holger Vind udarbejdede efter tronskiftet i 1670. Han naaede dog ikke, hvad han sigtede imod; forskellige forhold hindrede ham deri, og da en af de værste hindringer i 1677 endelig fjernedes ved, at søetatens og landetatens kommissariater sammensmeltedes i generalkommissariatet, som Holger Vind forøvrigt selv blev præses for, strakte hans arbejdsevne ikke saa vidt, at han kunne faa gennemført den enhed i administrationen, der nu var skabt mulighed for — tværtimod tog ledelsen af generalkommissariatet saa meget af hans tid og kræfter, at han kun sjældent kunne deltage i skatkammerkollegiets møder, hvorved dette delvis sattes ud af spillet, naar vigtige finansielle afgørelser skulle træffes. Mod slutningen af den skaanske krig deltog Holger Vind dog oftere i kollegiets møder, men i 1679 fratraadte han som viceskatmester og afløste Ove Juel som vicekansler i Danske kancelli og overtog dermed dettes daglige ledelse. Hans virksomhed her findes der meget faa oplysninger om, men han synes at have røgtet sin dont med jævn flid og ærlig vilje.

I forholdet til sine kolleger i statsstyrelsen var Holger Vind aaben og ligefrem. Han synes sjældent eller aldrig at have gaaet krogveje, var efter alt at dømme ikke blandt Griffenfolds modstandere, skønt denne vistnok en tid havde haft planer om at fjerne ham fra administrationen ved at faa ham udnævnt til statholder i Norge. Hans stilling berørtes ikke af Griffenfolds fald. Den tillid, Frederik den Tredie uden tvivl nærede til Holger Vind, synes at være gaaet i arv til Christian den Femte, der øjensynlig ogsaa følte tryghed ved at have denne mand i sin tjeneste. Det er i det hele taget ejendommeligt at se, hvordan disse to kongers medfødte

mistro til den gamle danske adel bortvejres, naar det er Holger Vind, det gælder. — Han var en af de forholdsvise faa, der fortsat nød kongens bevaagenhed, og det siger en hel del — baade om hans loyalitet og hans administrative evner. Ganske vist valgte han oftest at bøje af over for modstand fra kongens nærmeste raadgivere, hvor han maaske burde have staaet fast, men det kan næppe lægges ham til last endsige tydes som svaghed. — For sine fortjenester blev han 1671 hvid ridder og 1679 blaa ridder, og til sin død bevarede han den position, hans evner og loyale sindelag havde forskaffet ham.

Godsejer og herremand.

Den tid, Holger Vind fik til overs fra statstjenesten, brugte han til at fremme egne formaal. Ved faderens død i 1644 arvede han det skaanske gods Gundestrup og ejede i en aarrække sammen med brødrene Christian og Joachim Frederik Vind Harrestedgaard i Øster Flakkebjerg herred. Efter Skaanes overgang til Sverige betænkte han sig ikke to gange, men solgte Gundestrup til sin svoger Kristoffer Gjedde, der ikke kunne tænke sig at forlade Skaane, og begyndte i stedet at samle sig jordegods paa Sjælland. Han købte saaledes i 1667 Kastrupgaard i Fuglebjerg sogn og i 1669 Baarupgaard, to bøndergaarde i Greve sogn, hvoraf han i 1672 oprettede hovedgaarden Gjeddesholm, opkaldt efter hans hustrus slægtsnavn. I København erhvervede han den Rantzau'ske gaard ved Regensen og samlede uden for voldene en større ejendom, Ravnsborg.

Det gods, Holger Vind dog syntes at være knyttet nærmest til, var Harrestedgaard, som han senere blev ene-ejer af,

idet han i 1674 fik brødrenes andel tilskødet. Allerede i 1676 fik han kongelig tilladelse til at lægge landsbyen Harrested ind under hovedgaarden, og i den følgende tid tilhandlede han sig en hel del bøndergods i de omliggende landsbyer. Broderen Christian Vind havde dog allerede i 1669 begyndt at lægge godt beliggende bøndergods ind under Harrested, idet han købte 3 gaarde og 2 huse i Kyse samt 4 gaarde i Stubberup. Ogsaa Holger Vind foretog betydelige godskøb i Vallensved sogn. Ved skyldsætningen i 1682 ejede han i Kyse 15 gaarde og nogle huse, alle 4 gaarde i Stubberup, 15 af de 20 gårde i Vallensved by, 1 gaard i Øllerup samt 7 gaarde i Jenstrup, hvoraf dog kun 2 laa i Vallensved sogn, de andre i Hyllinge sogn. Desuden havde han den 12. september 1678 faaet skøde paa „jus patronatus“ til Vallensved sogn med kirkens andel af tienden, herligheden over præstegaarden og degnebolet og al anden kirkens herlighed. Kronen forbeholdt sig dog tilbagekøbsretten. Det gods, som Holger Vind ved denne lejlighed fik raadighed over, beregnedes til 32 tdr. 2 skpr. à 25 rdl., i alt 808 rdl. 32 sk., som han betalte i rede penge.

Sine godser styrede Holger Vind med fremragende dygtighed, og hans private økonomi var i glimrende orden, hvorved han blev i stand til at yde staten betydelige laan. Saaledes fik hans enke i 1689 udlagt Øllingsøgaard paa Lolland som dækning for 33.000 rdl., som han havde forstrakt kongen med.

Men det er vanskeligt at danne sig noget indtryk af, hvordan forholdet var mellem Holger Vind og hans fæstere. Dels opholdt han sig kun sjældent paa Harrested, dels er det kun lidt, der kan oplyses herom; dertil flyder kilderne for spar-

somt. Kun et enkelt træk kan fremdrages. I 1676 lod han gennem sin ridefoged Christen Pedersen den tidligere birkefoged Laurids Nielsen i Jenstrup sagsøge for resterende landgilde og for hans gaards brøstfældighed, og skønt det var tilstrækkelig grund til at sætte manden fra gaarden, saa lod Holger Vind dog naade gaa for ret og betroede igen gaarden til Laurids Nielsen, som — skønt der ellers var gjort udlæg i hans gods og formue — ydermere fik alle sine ejendele igen.

I ovennævnte tilfælde tog Holger Vind altsaa lempeligt paa en forsømmelig fæstebonde, men det er som sagt kun et enkelt træk, og det er umuligt ud fra dette at sige noget som helst om, hvilket forhold der bestod mellem ham og hans bønder; dog tør man vel nok gaa ud fra, at der ikke er tale om en undtagelse, men at hans bønder som oftest fik en medfart, de kunne være tjent med. Det samme var iøvrigt tilfældet med flere af de personer, Holger Vind kom i berøring med. Saaledes viste han i 1682 sin tilfredshed med sine børns informator, den tyskfødte Matthias Martin, der dette aar blev befordret til det ledige præstekald i Vallensved.

*

Holger Vind døde den 5. juni 1683 og begravedes i Vor Frelsers kirke. En af tidens lærde mænd, den berømte Ole Borch, har mange lovord til overs for ham i sin nekrolog og priser ham som en god familiefader og en ædel beskytter af videnskaberne.

Hans enke, Margrethe Gjedde, beholdt Harrestedgaard indtil 1702, da hun overdrog den til sønnen Vilhelm Carl Vind, men gaardens drift var stadig overladt til forpagtere. Hun opholdt sig dog ofte paa Harrestedgaard, og i de første

aar efter Holger Vinds død viste hun megen gavmildhed over for sine kirker, saaledes bekostede hun 1688 i Hyllinge ny staffering paa altertavlen, der samtidig forsynedes med topstykke og barokke vinger. En lignende restaurering havde hun aaret i forvejen bekostet i Vallensved kirke, og begge steder ses hendes og Holger Vinds vaaben og navne-cifre. Desuden er baade alterkalk og oblatæske i Hyllinge kirke skænket af Margrethe Gjedde.

I 1687 øgede hun sit jordegods, idet hun da overtog Gerdrup i Vester Flakkebjerg herred for en gældsfordring paa svogeren Joachim Frederik Vind, men denne gaard overdrog hun i 1693 til sin svigersøn, magister Diderik Larsen Grubbe, der oprindelig havde været huslærer for hendes børn, men som nu var sognepræst i Kvislemark-Fuirendal. Øjensynlig har Margrethe Gjedde ikke været særlig stærkt præget af standshovmod, siden hun kunne give sit samtykke til datteren Anne Elisabeths ægteskab med Diderik Grubbe, der var af borgerlig herkomst. Det fremgaar iøvrigt af flere kilder, at hun saa vel forstod at omgaas folk af andre stænder. Til hr. Martin i Vallensved stod hun i et venligt forhold, ja, hun havde saa stor tillid til ham, at hun, da Karl den Tolvte i 1700 landede paa Sjælland, af frygt for en ny belejring, flyttede ud og boede i Vallensved præstegaard og ydermere betroede præsten alt, hvad hun havde af kostbarheder og rede penge, og bad ham nedgrave dem paa kirkegaarden. Til gengæld viste hun saa hr. Martin den ære, at hun samme aar holdt hans yngste søn, Holger, over daaben.

Faa aar efter, den 18. januar 1706, døde fru Margrethe Gjedde under et ophold paa Gjeddeshal; hun havde da overlevet Holger Vind i 23 år.

Af deres 14 børn var en søn død som spæd, og døtrene Merete og Dorete døde begge i 11—12 aars alderen. Den ældste søn Jørgen Vind, der 1677 blev immatrikuleret ved Leydens universitet, blev siden oberstløjtnant i fremmed tjeneste, men blev 1681 dræbt i en duel med Frederik Rantzau til Putlos. Den ældste datter Ingeborg Dorothea var inden Holger Vinds død blevet gift med Eiler Holck til Holckenhavn, men blev separeret i 1692 og paa grund af løsgæthed forvist til Bornholm. Sønnerne Christian og Ove Vind blev begge officerer, Frederik Vind døde 1702 som stiftamtmand over Aarhus stift, og den yngste søn, Erik Vind, blev ejer af Øllingsøgaard, hvor han døde 1704. Endvidere var der sønnen Vilhelm Carl Vind, der som nævnt i 1702 overtog Harrestedgaard og Kastrupgaard, men han afhændede i 1723 begge gaarde til Carl Adolph v. Plessen, der fra den tid var den største godsbesidder i Øster Flakkebjerg herred. Det var her som i utallige andre tilfælde den gamle danske adel, der veg og gav plads for den indvandrede tyske.

Et betydningsfuldt afsnit i den gamle herregaards historie var dermed bragt til ophør.

KILDER: Danmarks adels aarbog. 1941. — A. D. Jørgensen: Peter Schumacher Griffenfeld. 1893—94. — Personalhistorisk tidsskrift. 1898. — J. Lindbæk: Aktstykker og oplysninger til statskollegiets historie 1660—76. 1903—10. — C. Christiansen: Dansk statshusholdnings historie under de to første enevoldskonger. 1908—22. — Danske magazin. 1747. — Fra arkiv og museum, 1899—1902. — Severin Kjær: Gøngehøvdingen Svend Povlsen og snaphanerne. 1892.